

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517204195
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8517204195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcov: W., občan SR, žalobcovia v 1. - 11. rade právne zastúpení: JUDr. Marta Konkoľová, advokátka, Jarmočná 79, 064 01 Stará Ľubovňa proti žalovaným: W., občan SR, žalovaní v 2. - 8. rade zastúpení splnomocnencom, žalovaným v 1. rade, 9/ B., o určenie rozsahu dedičstva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 18.10.2019, č. k. 8C/60/2017 - 399 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalobcom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným v 1. až 8. rade trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Nepriznal náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovanou v 9. rade.

2. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v konaní sa v prvom rade zaoberal otázkou, či bolo preukázané, že poručiteľ V. E., ktorý mal zomrieť v A. dňa XX.XX.XXXX, je skutočne právnym predchodcom žalobcov a žalovaných v 2. až 9. rade. Uviedol, že aj keď sa po predložení opraveného úmrtného listu predbežne javilo, že žalobcovia preukázali, že menovaný je ich právnym predchodcom, po vykonaní všetkých dôkazov a zhodnotení dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je jednoznačne preukázané, že poručiteľ V. E., ktorý mal zomrieť v A. dňa XX.XX.XXXX, je skutočne právnym predchodcom žalobcov a žalovaných v 2. až 9. rade. Uviedol, že v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 3C/281/2015 bol tvrdý iný okruh dedičov po neb. V. E. a jednak bolo tvrdé, že tento mal zomrieť XX.XX.XXXX. Ďalej, aj keď v štátnej matrike bol údaj o veku v čase úmrtia poručiteľa opravený, v cirkevnej matrike tento údaj ostal nezmenený, pričom k zmene tohto údaju došlo až na návrh žalobcov, resp. právneho zástupcu žalobcov. V dedičskom konaní sp. zn. 1D/66/2018 po neb. Š. E., bol dedičovi V. E. ako potomkovi Š. E. ustanovený opatrovník obec Z. H. S. z dôvodu, že je na neznámom mieste. V tomto dedičskom konaní pritom dedičov G. A. a B. M.P.B. zastupovala JUDr. Konkoľová, a teda rovnaký právny zástupca, ako zastupuje žalobcov v tomto konaní. Ak má ísť o V. E., do dedičstva, po ktorom majú byť prikázané sporné nehnuteľnosti v tomto konaní je nepochopiteľné, prečo právny zástupca žalobcov v tomto inom dedičskom konaní začatom až po predmetnom konaní neuviedol, že u V. E. nejde o osobu na neznámom mieste, ale je zrejme, kedy zomrel a kto sú jeho dedičia. Samotný právny zástupca žalobcov na predbežnom prejednaní sporu tiež uviedol, že V. E. zrejme zomrel inde ako v A., aj keď tam je pochovaný, čo však nezodpovedá údajom z cirkevnej ani štátnej matriky, podľa ktorých poručiteľ V. E., ktorý mal zomrieť XX.XX.XXXX, zomrel v A.. Žalobcovia nepredložili žiadne doklady o

poslednom potomkovi V. E., teda A. E., o ktorom tvrdili, že zomrel vo vojne, a to jednak na preukázanie, či ako dedičia neprichádzajú do úvahy ešte ďalšie osoby, ako aj na preukázanie, že V. E. uvedený v žalobe je skutočne ich právny predchodca. Preukázanie totožnosti poručiteľa je pritom základnou podmienkou pre vyhovenie žaloby, preto súd prvej inštancie žalobu zamietol už len z tohto dôvodu a bližšie sa ďalej nezaoberal podmienkami vydržania predmetných nehnuteľností zo strany žalovaného v 1. rade. Súd prvej inštancie taktiež poznamenal, že celá žaloba sa zo zistených okolností prípadu javí ako účelová. Tomuto nasvedčuje konanie právneho zástupcu žalobcov vyššie uvedené, z ktorého sa javí, že tento prispôsobuje podstatné skutočnosti v jednotlivých konaniach, resp. pri jednotlivých právnych úkonoch podľa toho, ako to vyhovuje buď jemu alebo iným osobám, ktoré zastupuje. Z úradnej činnosti je súdu prvej inštancie je známe, že žalovaný v 1. rade je žalovaným vo viacerých konaniach na tunajšom súde, pričom ohľadom užívania sporných pozemkov má spory aj s A. M.P.B., svojím bratrancom, ktorý je synom X. M.B.. Z vyjadrení žalobcov, ktorí boli vo veci vypočutí plyní, že minimálne niektorých z nich pred podaním tejto žaloby navštívil A. M.B., príj. pán Š., ktorý takisto vedie spor so žalovaným v 1. rade. Z toho sa javí, že iniciátorom sporu ani neboli žalobcovia, ale iné osoby. Tomuto záveru nasvedčujú aj vyjadrenia väčšiny žalobcov, ktorí boli v konaní vypočutí v zmysle tom, že chcú, aby sa o užívaní sporných pozemkov dohodli predovšetkým žalovaný v 1. rade s osobou pána M.P.B., ako aj skutočnosť, že predmetom žaloby je len časť pozemkov, ktorých spoluvlastníkov podľa PKV bol poručiteľ V. E., aj keď pozemky v spoluvlastníctve menovaného V. E. si osvedčovali aj iné osoby, napr. aj pán A. M.B.. Za tohto stavu je otáznym naliehavý právny záujem na požadovanom určení (za predpokladu preukázania, že tento poručiteľ je skutočne právnym predchodcom strán sporu, čo súd jednoznačne preukázané nemal), keď väčšina vypočutých žalobcov v podstate ani nemá záujem na podanej žalobe a je žalovaná len časť pozemkov po poručiteľovi V. E., čo do budúcnosti vytvára opäť priestor na ďalšie spory.

3. O trovách konania strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 a nasl. CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobcovia, ktorí navrhli rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, alternatívne navrhli rozsudok zmeniť tak, aby žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené. Odvolanie žalobcovia odôvodňujú nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Uviedli, že súdu prvej inštancie sa v priebehu konania predbežne javilo ako preukázané, že v prípade V. E. ide o ich právneho predchodcu, preto sa žalobcovia oprávnené domnievali, že otázka právneho nástupníctva po poručiteľovi sa javí ako preukázaná a nie sú žiadne rozumné pochybnosti o ich právnom nástupníctve. Nebol preto ani dôvod túto skutočnosť opätovne ďalšími dôkazmi a skutočnosťami preukazovať. Týmto konaním súd prvej inštancie znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva, čo je dôvod odvolania uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie nepostupoval ďalej v súlade s § 181 ods. 2 CSP a na žiadnom zo súdnych pojednávaní neuviedol, či sa mu žaloba ako celok javí dôvodná alebo nedôvodná. Súd prvej inštancie nepostupoval ani v súlade s § 182 CSP. Súd prvej inštancie právnej zástupkyňi žalovaného v 1. rade umožnil takú obsiahlu záverečnú reč, v rámci ktorej uvádzala aj nové skutočnosti a novú právnu argumentáciu, ktorú predtým nepredniesla a ku ktorej sa žalobcovia potom nemohli vyjadriť a túto si v zásade osvojil aj súd prvej inštancie pri rozhodovaní o veci. Na pojednávaní dňa 21.06.2019 zamietol prvoinštančný súd návrh žalobcov na výsluch žalovaného v 1. rade za účelom zistenia, čo sledoval listinami, ktoré doručoval niektorým žalobcom v tomto konaní a aké osoby mal na mysli v liste, ktorý poslal a takýto postup súd prvej inštancie nijako neodôvodnil. Súd nekonfrontoval jednotlivé dôkazy, pričom neuviedol, prečo niektoré z nich považuje za nevieryhodné, resp. menej vierohodné ako ostatné. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobcovia argumentujú, že síce v prechádzajúcom konaní bol tvrdený iný okruh dedičov po poručiteľovi, avšak práve táto okolnosť bola dôvodom pre späťvzatie žaloby, keďže sa žalobkyňa v danom konaní dozvedela, že existujú aj iní dedičia po zomrelom V. E.. V predchádzajúcom konaní sa vychádzalo z dátumu uvedenom na hrobe V. E., o ktorom sa oprávnené domnievali, že je správny, pričom až neskôr z úmrtného listu poručiteľa vyšlo najavo, že správny nie je. Keďže ide o poručiteľa, ktorý zomrel pred dávnou dobou, je komplikované zistiť presný okruh dedičov a presný dátum úmrtia, čo súd prvej inštancie nezohľadňoval. Pokiaľ ide o dedičské konanie sp. zn. 1D 66/2018 žalobcovia zdôrazňujú, že išlo o dedičské konanie po poručiteľovi Š. E., nie po V. E.. V danom prípade navyše nebol určený odlišný okruh dedičov neb. V. E., ktorý by naznačoval, že môže ísť o iného poručiteľa. Išlo o iné konanie, v rámci ktorého právny zástupca zastupoval iných účastníkov (G. A. a X. M.), ktoré nie sú strany v tomto konaní. Okruh dedičov zisťoval poverený notár ako súdny komisár a nie právny zástupca účastníkov konania. Výsledky tohto dedičského konania nie

sú v rozpore s podanou žalobou. Uvedené teda žiadnym spôsobom nerozporuje skutočnosti uvedené v žalobe a nemá na toto konanie žiaden dopad. Čo sa týka A. E., tento sa v A. nenarodil a pôvodná žalobkyňa v 1. rade, resp. aktuálne žalovaná v 9. rade sama na súdnom pojednávaní dňa 17.05.2019 uviedla, že tento A. E. padol vo vojne v roku XXXX, zomrel zrejme ako slobodný a nemá vedomosť o jeho potomkoch. Iný dôkaz vo vzťahu k menovanému sa zabezpečiť nepodarilo. Podľa žalobcov z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v danom prípade ide o jedného V. E., ktorý je právnym predchodcom žalobcov a žalovaných v 2. až 9. rade. Súdu v tomto zmysle predložili všetky relevantné dôkazy, a to nielen rodný list poručiteľa, ale aj jeho úmrtný list, rodné listy, ktoré preukazujú právne nástupníctvo žalobcov a žalovaných v 2. až 9. rade. Poukazujú predovšetkým na výpoveď aktuálne žalovanej v 9. rade, ktorá bola pôvodne žalobkyňou v 1. rade, a ktorá sa vyjadrila, že V. E. je pochovaný v A. a zomrel v roku XXXX. Žalobcovia následne uviedli počet súrodencov poručiteľa a popísali jednotlivých ich právnych nástupcov. Za tejto dôkaznej situácie ťažilo dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti, že malo ísť o iného poručiteľa práve žalovaného v 1. rade a nie žalobcov. Žalobcovia ďalej vytykajú súdu prvej inštancie, že nie je zjavné, ktoré konkrétne listinné dôkazy boli dňa 21.06.2019 na pojednávaní vykonané a pokiaľ ide o súdny spis 1D 66/2018, súd prvej inštancie ho nezaobstaral procesne relevantným spôsobom a tento spis rovnako ako spis 3C/281/2015 ako dôkaz riadne nevykonali. Súd prvej inštancie pritom zo spisu 1D 66/2018 vychádzal aj napriek tomu, že ani jedna sporová strana ho ako dôkaz nenavrhol a súd prvej inštancie konal z vlastnej iniciatívy. Podľa žalobcov ďalej rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Je na strane, ktorá spochybňuje správnosť údajov uvedených na verejnej listine, aby o tom ponúkol dôkazy, prostredníctvom ktorých by svoje tvrdenia o opaku preukázala. Samotné popieranie obsahu verejnej listiny, pokiaľ ide o rodný list poručiteľa alebo jeho spochybnenie, nemôže mať za následok, že súd z jej obsahu nebude vychádzať. Rodný list dával súd prvej inštancie na jednu úroveň s údajom z cirkevnej evidencie. Vedenie cirkevných evidencií je plne v kompetencii jednotlivých cirkví ako právnických osôb, pričom tieto evidencie upravujú pravidlá platné výlučne v rámci a pre členov jednotlivých cirkví. Tieto pravidlá nemajú všeobecnú právnu záväznosť. Nie je zjavné, akým spôsobom mohlo dôjsť k oprave tohto údajov v cirkevnej evidencii a či vzhľadom na spor historickú povahu predmetných evidencií je oprava ich zápisu vôbec možná. Nie je teda zjavné, akými pravidlami sa tieto evidencie spravujú. Čo sa týka argumentácie súdu o tom, že došlo k oprave rodného listu poručiteľa - údajov tam uvedených na návrh žalobcov, resp. ich právneho zástupcu, poukazujú na § 26 zákona o matrikách. Bez ohľadu na to, kto podával takýto návrh na zmenu zápisu je zjavné, že túto zmenu vykonal matričný úrad, ktorý po predložení listín zákonným spôsobom rozhodol o zmene zápisu, a teda sám matričný úrad potvrdil, že predchádzajúci zápis bol nesprávny a je potrebné ho opraviť. Súd teda spochybňuje vierohodnosť tohto dôkazu len s ohľadom na osobu, ktorá podala návrh na zmenu zápisu tam vykonaného, pričom neprihliadal na § 26 zákona o matrikách. Žalobcovia nesúhlasia ani s posúdením súdu prvej inštancie v tom zmysle, že žaloba sa má javiť ako účelová. Je síce pravdou, že existujú isté nezrovnalosti v niektorých skutkových tvrdeniach, avšak tieto súvisia predovšetkým s tým, že v prípade poručiteľa ide o osobu, ktorá zomrela pred dávnou dobou, a preto je pochopiteľná existencia istých nezrovnalostí v tomto konaní. Nemožno procesne sankcionovať advokáta v jednom konaní len tým, že v iných konaniach a veciach zastupoval odlišné osoby v súlade so zákonom o advokácii, postupoval v súlade so zákonom a predpismi, ktoré je povinný dodržiavať. Advokát je v podstate odkázaný pri skutkových tvrdeniach na to, čo mu je známe od klienta, a teda advokát reprodukuje len to, čo vie od klienta a tieto skutočnosti navyše ani nie je oprávnený preskúmať. Nemožno pritom stotožňovať strany sporu a ich zástupcov, ako to realizoval súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie nepochopiteľne účelovo žaloby založil aj na tom, že žalovaný v 1. rade vystupuje ako žalovaný v iných konaniach a nemôže s tým súvisieť poukaz na osobu A. M., ktorý je synom X. M., ktorú zastupuje aktuálny právny zástupca žalobcov v inom konaní. Ak by aj niektorých žalobcov pred podaním žaloby skutočne navštívil spomínaný pán M., je otázne, z akého dôvodu by táto okolnosť mala priťažovať žalobcom v tomto konaní. Boli to žalobcovia, ktorí v konečnom dôsledku žalobu podali a splnomocnili právneho zástupcu na zastupovanie. Pokiaľ ide o to, že predmetom konania je len časť pozemkov, ktorých spoluvlastníkom má byť tvrdý poručiteľ V. E., žalobcovia uvádzajú, že je ich vecou, ako vymedzia predmet konania svojou žalobnou nárokom a žalobným návrhom. Je výlučne vecou žalobcov čo urobia s predmetom konania a súdom prvej inštancie naznačovaný postup nie je dôvodom pre zamietnutie žaloby. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť, že predmetom žaloby musia byť všetky nehnuteľnosti, ktoré tvrdý poručiteľ ku dňu smrti vlastnil. Súd prvej inštancie nesprávne vyložil § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako právnej normy, ktorá sa na daný prípad vzťahuje. Na základe uvedeného navrhli žalobcovia podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaný v 1. rade navrhol rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Stotožňuje sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie pokiaľ ide o zistený skutkový stav aj právne posúdenie veci a zdôrazňuje, že je predovšetkým nereálny predpoklad, aby obe matriky, štátna aj cirkevná, v prípade uvedenia údajov o tvrdenom poručiteľovi v zázname z roku 1931 urobili rovnakú chybu. Uvádza, že aj keď žalobcovia predložili doklady na meno V. E., nebol predložený žiaden doklad potvrdzujúci to, že sa jedná o tú istú osobu zapísanú v pozemkovej knihe.

6. Žalobcovia zotrvali na argumentácii vyjadrenej v podanom odvolaní a zdôraznili, že podrobným spôsobom predložili a zdokumentovali právnych nástupcov po poručiteľovi V. E., ako aj doklady o narodení a smrti menovaného poručiteľa.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle predpokladov § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov dôvodné nie je.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (do pozornosti Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

9. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal aj správny právny záver.

10. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

12. Súd prvej inštancie konal a rozhodoval o žalobe žalobcov smerujúcej proti žalovaným, na základe ktorej sa domáhali určenia rozsahu dedičstva po poručiteľovi V. E., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom dňa XX.XX.XXXX. Konkrétne predmetom konania boli spoluvlastnícke podiely nehnuteľností aktuálne vedené na LV č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX B. XXX, kat. úz. Z. H. S. s tým, že tieto boli pôvodne zapísané v PKV č. XX, XXX, XXX, XXX a napokon XXX, kat. úz. Z. H. S., ako spoluvlastníctvo V. E..

13. V rozhodovacej praxi súdov sa ustálilo, že žalobcovia majú právny záujem na žiadanom určení, ak bez tohto určenia by bolo ohrozené ich právo alebo právny vzťah, ktorého sú účastníkom alebo ak by sa ich právne postavenie bez takéhoto určenia stalo neistým (§ 137 písm. c) CSP). Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektami - žalovanými popieraná existencia či neexistencia práva alebo právneho pomeru u žalobcov, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi stranami konania je sporný, existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi účastníkmi, existuje ohrozenie práva, či právneho vzťahu, resp. stav neistoty právneho postavenia žalobcov, ktorý možno odstrániť určovacím výrokom.

14. Ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka upravuje nárok vlastníka na súdnu ochranu. Súdnu ochranu vlastníckeho práva k hnutelným veciam i k nehnuteľnostiam poskytuje zákon v citovanom ustanovení vlastníkom proti tomu, kto neoprávnene zasahuje do ich vlastníckeho práva, najmä umožňuje domáhať sa vydania veci od toho, kto ju neprávom zadržuje.

15. Základným predpokladom úspechu vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcov, resp. ich právneho predchodcu, keďže bez jeho preukázania k predmetu sporu žalobcovia nie sú legitimovaní domáhať sa ochrany, ktorá im podľa zákona prislúcha.

16. Aktívna legitímácia patrí vlastníkovi, resp. jeho právnym nástupcom. Nie je rozhodujúce, či ide o výlučného vlastníka, bezpodielového spoluvlastníka alebo spoluvlastníka podielového. Spoluvlastník sa pritom môže domáhať súdnej ochrany bez toho, aby na to potreboval súhlas ďalšieho (iného) spoluvlastníka. Pasívna legitímácia prislúcha osobe, ktorá má vec fakticky u seba, avšak nemá na to žiaden právom aprobevaný dôvod. Žaloba o určenie vlastníckeho práva prichádza do úvahy vtedy, keď vlastníckemu právu a vlastníkom nemožno poskytnúť ochranu inou žalobou.

17. Súd prvej inštancie sa ďalej opodstatnene zaoberal otázkou preukázania, či poručiteľ je skutočne právnym predchodcom žalobcov a žalovaných, ktorí v konaní vystupujú v 2. až 9. rade.

18. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na všetky okolnosti prejednávanej veci, a to aj v kontexte s obsahom iných súdnych konaní týkajúcich sa namietanej osoby poručiteľa.

19. Je zrejmé, že v skôr začatom konaní Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 3C/281/2015 o určenie rozsahu dedičstva po poručiteľovi V. E., bolo žalovanou v 9. rade (vtedajšou žalobkyňou) uvádzané, že jej matka Z. K., rod. E., ktorá zomrela XX.XX.XXXX bola jedinou dcérou V. E., ktorý sa narodil XX.XX.XXXX a zomrel XX.XX.XXXX (podľa údajov uvedených na náhrobnom kameni tohto poručiteľa na miestnom cintoríne). Toto konanie bolo zastavené uznesením OS Stará Ľubovňa z 24.05.2017, č. k. 3C/281/2015 - 135 z dôvodu späťvzatia žaloby bez uvedenia konkrétnych dôvodov. V aktuálnom konaní žalobcovia uvádzajú dátum úmrtia poručiteľa dňom XX.XX.XXXX a podľa predloženého rodného listu (č. I. 23) V. E. sa narodil XX.XX.XXXX. Podľa potvrdenia úradu S.N. L. X. A. z 26.04.2016 (č. I. 22) menovaný poručiteľ zomrel v A. dňa XX.XX.XXXX vo veku 54 rokov. Rovnako Matričný úrad obce A. (č. I. 357) v úmrtnom liste potvrdil, že V. E. (bez uvedenia dátumu narodenia) zomrel v A. XX.XX.XXXX vo veku 54 rokov. Tento údaj nekorešpondoval s tvrdeným rokom narodenia poručiteľa XXXX.

20. Žalobcovia ďalej oznámili, že poručiteľ V. E. (ktorého prvou manželkou bola B. E., rod. N.) mal 5 detí, a to Z. K., rod. E., narodenú v roku XXXX, N. E., narodeného v roku XXXX, A. E., narodeného v roku XXXX, B. E., narodeného v roku XXXX a napokon A. E., o ktorom nevedeli uviesť bližšie identifikačné údaje. V predložených rodných listoch týchto právnych nástupcov je poručiteľ V. E. označený bez bližších identifikačných údajov, resp. sa uvádza jeho vek v čase narodenia toho - ktorého dieťaťa.

21. Na základe žiadosti žalovanej v 9. rade z 23.01.2019 Matričný úrad obce A. (č. I. 240) opravil vek V. E. v úmrtnej matrike obce A. - zväzok X, ročník XXXX, strana XX v zmysle tom, že menovaný zomrel vo veku 44 rokov.

22. V ďalšom konaní Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1D 66/2018 po poručiteľovi Š. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol vyhlásený za mŕtveho XX.XX.XXXX, bol ako jeden z dedičov označený aj V. E. (dedič v tretej dedičskej skupine), a to ak o dedič bez právnych nástupcov a nachádzajúci sa na neznámom mieste.

23. Všetky tieto okolnosti vo svojom súhrne nepotvrdzujú nepochybným spôsobom, že v prípade tohto poručiteľa ide skutočne o právneho predchodcu žalobcov a žalovaných v 2. ž 9. rade, čo správnym spôsobom vyhodnotil aj súd prvej inštancie so zdôraznením, že bolo povinnosťou žalobcov preukázať túto pre prejednanú vec podstatnú skutočnosť. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednávací zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho prospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila

povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

24. Odvolací súd sa vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam žalobcov zaoberal tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP).

25. Nie je dôvodná námietka žalobcov v tom zmysle, že súd prvej inštancie v konaní nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Ak však predseda senátu toto zákonné ustanovenie striktné nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu, napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu podľa § 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2 OSP, do pozornosti tiež rozsudok NS SR, sp. zn. 1Obdo 3/2019).

26. Súd prvej inštancie sa dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyporiadal so všetkými námietkami vyjadrenými žalobcami v priebehu konania a správne akcentoval už spomínanú skutočnosť, že neboli preukázané ich tvrdenia o tom, že porúčiteľ V. E., ktorý mal zomrieť v A. v roku XXXX, je nepochybne ich právnym predchodcom a pôvodným spoluvlastníkom nehnuteľností tvoriacich predmet konania. Pokiaľ súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 21.06.2019 zamietol návrh žalobcov na výsluch žalovaného v 1. rade za účelom zistenia, čo sledoval listinami, ktoré doručoval niektorým žalobcom v tomto konaní, nemožno hodnotiť jeho procesný postup ako nesprávny, keďže je to súd, ktorý rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná tak, ako to určuje § 185 ods. 1 CSP.

27. Súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, z akých dôvodov podanú žalobu zamietol a odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia upraveným v § 220 ods. 2 CSP. Nemožno konštatovať, že by rozhodovacím procesom súdu prvej inštancie došlo k odňatiu možnosti žalobcov konať pred súdom a k porušeniu ich práv na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľov.

28. Odvolací súd vzhľadom na všetky uvádzané dôvody rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

29. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a nasl. CSP. Žalobcovia vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemajú právo na náhradu trov a žalovaní náhradu trov tohto štádia konania nežiadali priznať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).